

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. március 1-jén.

János evangéliuma 12. rész 37. és 42-43. verse: „Noha ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek benne... (...) Jóllehet a vezetők közül is sokan hittek benne, mégsem vallották meg ezt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából; mert többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.”

Kedves Testvéreim!

Ha azt mondom, hogy a hit központi kérdése az életünknek, akkor nem tévedek. Mindnyájan foglalkozunk vele. Feltesszük a kérdést, mennyire erős vagy éppen mennyire nem erős a hitünk? Mikor van rendben, mikor egy kicsit bizonytalanabb? És talán egy idő után, ahogy haladunk a hit útján és a hit útján egyre idősebbek leszünk, úgy érzékeljük egyre jobban, amikor valami megbillen, amikor valami nem teljes, amikor valami nem tökéletes. Pedig olyan jó lenne ezt a teljes hitet megélni. Olyan jó lenne azt mondani, hogy bennem semmi kétség nincsen, hogy én mindig minden pillanatban tökéletesen hiszek. Pontosan tudom, kit követek. Pontosan tudom, hogy az életemre nézve neki milyen elvárásai vannak. Én Jézus Krisztusban bízok teljesen és igazán!

De megvalósulhat ez egyáltalán? Előfordulhat az, hogy azt mondom, az én hitem az 100 százalékos? Hát azt hiszem, hogy amíg itt a földi keretek között vagyunk biztosan nem, de mégis ez lenne az a definíció, ahova szeretnénk eljutni. Mindig biztos hittel, mindig teljes bizalommal Istenre tekinteni.

Itt van ez a felolvasott történet, és ez beszél hitelenségről meg beszél arról, hogy itt vannak ezek a vezetők, akik valahogyan ugyan hisznek Jézusban, de az mégsem teljes hit. Hát mi a baj? Mi a baj amikor nem hiszünk vagy nem teljes a hitünk? Az első probléma, ami itt felmerült, hogy jóllehet Jézus sok csodát tett, mégsem hittek benne. Na, bezzeg, ha mi láttuk volna azokat a csodákat, akkor biztosan hittünk volna Jézusban! Láttuk volna ahogyan jár a tengeren, vagy láttuk volna ahogyan a kenyeret szaporítja, akkor kimondjuk, hogy mi biztosan hittünk volna benne. Tényleg?

Hadd hozzak két példát a bibliából, ahol csodát vártak, meg megígérték, hogy majd hisznek benne, de Jézus valami másra gondolt. Ott volt Jézus a golgotai kereszten, és körülötte ott mászkáltak a vezetők, meg a főpapok, és akkor gúnyolódva mondták: „Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne!” (Máté evangéliuma 27. rész 42. verse) De Jézus ott nem tett csodát, nem szállt le a keresztről. Aztán van egy másik történet, amikor szintén csodát kérnek Jézustól. A megkísértés történetében a Sátán fölviszi a templom párkányára és azt mondja Jézusnak: ugorj le, mert ott van a 91. zsoltárban Istennek az ígérete – és idézi szó szerint a Sátán, hogy – „Megparancsolja angyalainak, hogy őrizzenek téged, és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.” (Lukács evangéliuma 4. rész 10-11. verse) De Jézus nem ugrott le. Isten nem akkor tesz csodát, amikor mi akarjuk, ahogyan mi akarjuk, és kimondom még ezt is, ahogyan mi megrendeljük. Isten úgy tesz csodát, ahogyan Ő akarja. Ő független tőlünk, és amikor azon gondolkozunk, hogy hogyan írjunk elő csodákat Istennek, akár a saját imádságainkban is, akkor nem teljes a hitünk.

Milyen imádságok lehetnek ezek? Istenem, csak ez a vizsga sikerüljön, akkor aztán majd még jobban hiszek benned, meg talán még ki is mondjuk, hogy akkor még jobban fogok tanulni. Uram, add meg, hogy ez vagy az megtörténjen, és akkor biztos, hogy az egész életemet odaadom Neked. Volt már olyan, hogy ilyen imádságot meghallgatott Isten? Néha előfordul. És ettől erősebb lett a hitünk? Teljesebb lett a bizalmunk, mert ő csodát tett? Ugye, hogy nem? Bár Jézus sok csodát tett, mégsem hittek benne, mert a hit az nem arról szól, hogy én írom elő Istennek, hogy mit tegyen, hanem elfogadom mindazt, amit Ő tesz. Ez az első nehézségünk a hittel.

Olyan jó lenne megmondani, hogy Isten mikor, kiért, mit tegyen meg! Hány olyan imádságunk van, amikor másokért imádkozunk és szeretnénk, hogy valami történjen az életükben, és mégsem történik. Ilyenkor pedig megrendül a hitünk. Kértünk valamit, miért nem tette meg? Miért nem lépett, miért nem volt ott?

Nem felejttem el soha azt a beszélgetést, amit egyszer egy középiskolai osztálytársammal folytattam, amikor ott jártam náluk. Én kollégista voltam és voltak olyan hétvégék, amikor ki lehetett menni az osztálytársakhoz. Ez is egy ilyen hétvége volt, éppen övele beszéltek meg, hogy öhozzá megyek és egyszer csak úgy rátért arra, hogy „én nem hiszek, meg nem imádkozom”. Erre már úgy nekem is feltűnt valami, hogy lehet, hogy meg kéne kérdezni, hogy miért nem? Nyilván nemcsak úgy bedobta ezt a témát, hogy aztán menjünk tovább másfelé. Elmesélte, hogy miért nem hisz. Ő egyszer imádkozott, – hogy többször is ezt nem tudom, ez nem derült ki, – de egyszer azt kérte Istentől egy kosármeccs előtt, hogy mindegy, hogy mi történik, de öneki ne legyen semmi baja a meccs közben. Én szerintem úgyis mindenki tudja a történet folytatását. Fölugrott egy labdáért, rosszul érkezett, kifordult a bokája, baja lett, kicsit gipszben volt a lába. Azt mondta, hogy én ehhez az Istenhez nem imádkozom többet. Egy valamit kértem tőle, azt se teljesítette.

Vajon milyen a mi hitünk, Kedves Testvéreim? Amikor itt a böjti időszakban most ez az evangéliumi ige tükröt tart elénk, akkor mi vajon igényeket nyújtunk be Istennek? Megmondjuk, hogy mit tegyen? Vagy várunk és elfogadjuk azt, amit ő tesz? Milyen a hitünk?

Aztán itt van a másik csoport. A vezetők, akik hittek Jézusban, de mégsem merték elmondani. Így fogalmaztam meg magamnak, hogy ez kicsit félénk hit. Mielőtt pedig úgy leírnánk őket, és azt kérdeznénk, hogy hogyan lehet ilyet tenni, előtte nézzünk magunkba is egy kicsit. Talán kimondjuk, hogy most akkor hiszünk Jézusban és beszélünk róla, vagy ha nem hiszünk benne, akkor meg nem beszélünk róla. Ez olyan egyértelmű, nem? Nincsen olyan, hogy hiszek benne, de nem beszélek róla.

Elmondok két evangéliumi történetet, meg aztán egy saját történetet. Az evangéliumi történetben ott van Péter nagypéntek estéjén a főpap udvarában. Jézust éppen elfogták, és megkérdezik Pétertől, hogy te figyelj, ismered azt az embert

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. március 1-jén.

ott? Közben Jézusra mutattak. Péter pedig azt mondja: dehogyis ismerem. Mintha ezt mondta volna: életemben soha nem láttam, nem tudom, hogy ki az. Aztán azt mondják, hogy de láttunk vele, ami után újra kimondja: nem ismerem. Erre felvetik Péternek, hogy még a beszéded is olyan, mint Jézusé. Péter kimondta: higgyétek már el, hogy akkor sem ismerem. Az a Péter tette ezt, akinek a hitében azért ne kételkedjünk, ő félelemből úgy letagadta Jézust, mint a huzat. Mintha soha nem látta volna.

Elítéljük ezeket a vezetőket, akikről itt olvasunk, hogy ugyan hittek Jézusban, de mégsem beszéltek róla. Akkor gondoljunk arra, ami sokszor akár a mi életünkben is előjöhethet. Amikor megtapasztaljuk azt, hogy a külső körülmények nyomása miatt nem merünk nyíltan beszélni Istenről, sőt még csak az életünket sem merjük kinyitni Isten előtt. A másik evangéliumi történetben is ez jelenik meg. Ott voltak a tanítványok nagypéntek után. Éppen a húsvéti történetek zavarában vannak. Mit olvasunk róluk? A zsidóktól való félelem miatt bezárkóztak! Nem akartak kimenni, ők nem akartak Jézusról beszélni, nem akarták, hogy kiderüljön, hogy kihez tartoznak! Bezárkóztak. Vajon az életünk nem néz ki így sokszor? Félelemben, bezárkózásban, hiszünk Jézusban, de elmondani másoknak, vagy beszélni arról, ami ott belül van az már egy egészen más kérdés.

Mielőtt pedig tényleg bárkit megítélnénk bármi miatt, egy olyan egyszerű kis történetet mondok el, ami azért előttem is mindig nagy felkiáltójelként van. Amikor idekerültem a tatai gyülekezetbe, akkor elhatároztam, hogy végig látogatom a presbitereket, tiszteletbeli presbitereket, ami nagyjából 70 főt jelentett. Amikor eljutottam az egyik helyre, szokás szerint magammal vittem egy kis füzetkét. Ez a „Mindennapi kenyerünk” című könyvecske, amely minden napra 3 igét hoz. Egy ígéretet, egy tanácsot és egy fohászt. Az a kis füzetke a teljes beszélgetés alatt ott maradt mellettem. Nem vettem elő, nem olvastam belőle, nem imádkoztam. Anélkül álltam fel, hogy bármi történt volna. Pedig presbiternél jártam. Nem olyanál, aki kívülálló, nem olyanál, aki nem tudta volna, hogy ki ez a Jézus.

Vajon mi nem vagyunk sokszor így saját magunkba bezárkózva? Nem vagyunk úgy azzal, hogy vannak félelmeink is attól, hogy mit mondanak majd mások? Mit szólnak? Itt van most ennek a helye? Egyáltalán figyelnek majd rám? És akkor nem jut túl rajtunk az Isten üzenete. Beérkezik talán az életünkbe, eljut talán a szívünkig, de nem jut ki rajtunk, nem lesz másoké.

A hitnek sokféle akadálya lehet. Ez az ige elmond még egy harmadikat is. Ez az akadály pedig az, hogyha jobban figyelünk arra, amit az emberek mondanak nekünk, mint arra, amit Isten mond nekünk. Azt hallottuk, hogy „többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét”. Ezzel azt mondták ki, hogy nekünk fontosabb az a tisztség, amiben benne vagyunk. Ugye itt a vezetőkről volt szó. Fontosabb nekünk az a pozíció, amit betöltünk, mint az, hogy mi Jézust megvalljuk. Anélkül, hogy bármerre nagyon eleveznénk itt a gondolatainkban, hogy milyen vezetőkre gondolhatunk itt, csak saját magunknak tegyük fel a kérdést. Ne másokkal foglalkozunk most, mert másokkal nagyon jól tudnánk foglalkozni. Ki, mikor, miért és hogyan szegi meg ezt az alapvető parancsot. Ki az, akinek sokkal fontosabb, hogy az emberek mit gondolnak róla, mint Isten?

Most egy kicsit nézzünk a saját lelkünk mélyére. Mi az, ami nekünk számít? Az, hogy mások megdicsérjenek, hogy mások elfogadjanak? Az van igazán a szívemben, hogy ne hogy kirekesszenek? Ettől féltek itt az evangéliumi történetben is: ne hogy kirekesszék őket a zsinagógából. Vajon mi az, ami az én életemet alapjaiban meghatározza, akár a hitemet is? Az, hogy ne hogy véletlenül kiszoruljak valamiből? Lemaradjak valamiről? Mi határoz meg engem? Itt egy óriási tükröt tart megint az evangélista, és azt mondja, hogy az számít, amit Isten gondol rólad, nem az, amit az emberek. Lehet, hogy az emberek sok mindent mondanak, sok mindent gondolnak, sok mindent beszélnek, akár a hátad mögött is. Az nem számít. Az számít, amit Isten gondol rólad!

Így pedig már mi is át tudunk kapcsolni, akkor már értjük ennek az egész hitnek a logikáját, hogy nem az számít, ami minket körülvesz! Annyi minden ilyet fel tudunk sorolni az életünkben. Akár a sokféle hír, akár sok minden félelem, akár a saját lelkünk. Nem ez számít, hanem az számít, amivel Isten körbeölel minket. Az a kérdésünk, hogy akkor lemaradunk-e valamiről? Isten egy gyülekezeti közösséget adott nekünk, ahol nem vagyunk egyedül, ahol nem rekesztenek ki minket, ahol befogadnak minket a hitünkkel együtt. Isten elkészítette számunkra azt, hogy a hitben megélhessük mindazt, ami tőle jön, hogy elfogadhassuk azt. Elkészítette nekünk azt, hogy ki tudjunk nyílni mások felé, és el tudjuk mondani az Ő üzenetét. Isten elkészített nekünk valamit.

Hogyan? Volt egyszer Valaki, aki nem foglalkozott azzal, hogy mit mondanak róla az emberek. Nem nézegette azt, hogy mi mások véleménye. Egy vélemény érdekelte. Az Istené. Azzal sem foglalkozott, hogy kirekesztik-e, hogy egyedül marad-e, hogy bárki az emberek körül körülveszi-e? Egyedül maradt. Mélységesen egyedül. Mindenki elfutott, mindenki elmenekült. Megtagadták. Ott maradt egy szál magában. Ki az, akiről itt szó van? Jézus Krisztus. Mindezt azért vállalta és hordozta el, hogy aztán a mi életünk ne legyen magányos, hogy a mi életünk ne legyen kirekesztett, hogy a mi életünk az ő szeretetébe kerüljön bele. Ez a mi hitünk alapja, amikor látjuk Őt, amikor itt van előttünk. Ő, aki mindent vállalt értünk.

Vajon el tudjuk-e ezt fogadni? Be tudjuk-e fogadni Istennek ezt a határtalan szeretetét? Mert ha igen, akkor a mi hitünk is a helyére kerül. Lehet, hogy nem lesz százszázalékos, de biztos, hogy őszinte lesz. Lehet, hogy nem lesz tökéletes, de biztos, hogy elfogadó lesz. Lehet, hogy nem mindenki számára lesz világos, hogy mi az, amit mi hiszünk, de legalább el merjük mondani, hogy Kiben hiszünk és Kit követünk. Adja meg nekünk Isten, hogy ilyen hitünk lehessen: őszinte, befogadó és vallástevő hit!

Amen!